

Vorsø, som hr. Gade var inde på før, så havde vi ikke haft skarver i dag. Siden hen har skiftende regeringer gjort, hvad de kunne, for at vi fik skarven tilbage.

Og jeg forstår godt, at den konservative partileder ikke er til stede i salen i dag, for det, hans parti nu lægger frem, er durk imod det, han selv stod for, da han var miljøminister, hvor det var ham, der tog alle diskussionerne med denne verdens langkilder og hansen-norder. Det var hr. Per Stig Møller, der tog de diskussioner dengang. Det var præcis den samme diskussion og præcis de samme argumenter.

Regeringens holdning er, at vi ikke skal kvotere naturen. Vi kalder ikke naturen for kræfternes frie spil, som om det var den uregulerede markedsøkonomi, man talte om. Vi mener netop, at det er charmen ved naturen, at den får lov til at udvikle sig på sine egne præmisser, og ikke, at vi herinde i Folketinget vedtager fuglearter for fuglearter, hvor mange vi vil tillade her til lands. Det kunne også være nogle interessante forhandlinger: Hvis vi skyder 500 flere skarver, så kan det andet parti få lov at skyde 1.000 flere måger. Altså, det er absurd teater.

Det, regeringen har sagt, og jeg tager gerne mod de anerkendende ord, der trods alt kom ud af hr. Langkildes mund, er, at alle de konkrete problemer omkring skarven skal løses. Det vil sige, at hvis en ejer er utilfreds med etableringen af en ny koloni, så får man i alle normale tilfælde tilladelse til at forhindre oprettelse af denne koloni. Det vil sige, at de steder, hvor nogle er udsat og også erhvervsmæssigt får problemer – put and take er et eksempel – dér løser vi det. Et andet eksempel er bundgarnsfiskerne, dér udvikler vi garn, der kan beskytte fiskene.

Og hvad angår jagt, er det jo ganske rigtigt sådan, som forslagsstillerne siger, at jægerne ikke selv ønsker at få indført jagttid på skarven. Et enigt Vildtforvaltningsråd har sagt nej til indførelse af jagttid på skarven. Så ville det jo være ejendommeligt, at vi her på tværs af alle sagkyndige og alle interesser på området indførte en egentlig jagttid.

Danmark har taget initiativet til internationalt sammen med andre lande, som har et særligt ansvar, når det drejer sig om skarvbestanden, at få udarbejdet en særlig international handlingsplan under Bonnkonventionen. Og jeg synes, at spørgsmålet om jagt osv., de andre ting, der har været nævnt, må afvente, at vi bliver færdig med denne internationale handlingsplan.

Men der er én ting, jeg kan sige til de borgerlige, så de ikke er i tvivl: Der bliver ikke med mig og den nuværende regering indført kvoteringer på enkelte fuglearter her til lands. Det bliver der ikke; det er et fuldstændig uhyrligt synspunkt – det bliver der ikke. Et land, der har miljømæssig plads til 11 mio. svin og 3 mio. biler, har også plads til 40.000 rugende skarvpar.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Til hr. Steen Gade, der spørger, om der ikke skal være plads til sådan noget som Vorsø. Det er vi helt enige i fra De Konservative. Vi har nydt det. Og i modsætning til ministeren, jeg er lidt yngre, så jeg har oplevet skarven, da jeg var ung. Ministeren må åbenbart være særdeles gammel, for skarven har været her meget længe. Den blev holdt meget i skak, men ikke på Vorsø, hvor den fik lov til at brede sig.

Men det, der er forskellen mellem SF og De Konservative, er, at vi tager vores tilslutning til biodiversitetskonferencer og -konventioner højtideligt. Vi er i en situation i øjeblikket, hvor nogle af de vigtige danske landskaber er alvorligt truet af skarvene, fordi deres efterladenskaber er så stærke, at de udslukker det liv, der er.

Vi skal senere på dagen diskutere et enkelt af de eksempler, det, der sker nede ved Holsteinborg, hvor vi klart har et eksempel på, at vi får svært ved at leve op til vores internationale forpligtelser, hvis vi ikke griber aktivt ind.

Så bliver der sagt, at jægerne er imod jagt. Nej, det er jægernes organisationer, og det er noget helt andet. For man skal ikke have været meget ude blandt jægere, før de meget gerne vil have jagt. Mange af dem er jo også lystfiskere og er derfor trætte af, at al den fiskeyngel, de sætter ud, havner i gabet på nogle skarver. Den naturpleje, de laver langs vore vandløb, går til, fordi skarvene tager så kraftigt for sig af retterne.

Derfor er det ikke et spørgsmål om et enten-eller. Det er et spørgsmål om at finde en passende balance, og som ministeren siger, så lever vi i et kulturlandskab, og derfor må vi tage det ansvar på os at regulere, når der er noget, der går galt. Alt andet vil vi blive bebrejdet.

Så hævder ministeren, at der i Vildtforvaltningsrådet var enstemmighed omkring afvisningen af forslaget, da ministeren selv fremsendte det. Det er jo ikke rigtigt. Jeg har i al fald talt med en, der hævder at have stemt imod. Det kan da være, jeg er udsat for løgn. Men jeg vil da gerne have ministeren til at bekræfte, at det ikke var en enstemmig beslutning, men at det var et flertal, der traf den.